

Amsterdam is een theater, met een prachtig decor en een gevarieerd programma

Als kind was ik verlegen en dat ben ik nog wel een beetje. Toch ben ik op het toneel gaan staan. Het is op mijn pad gekomen. En dan doe ik het, ook al vind ik het eng. Het zal wel ergens goed voor zijn, dacht ik. Van jongs af aan had ik een goocheldoos, en ik tapdanste. Toen ik gevraagd werd om met mijn act mee te doen in een travestieshow zag ik die verkleedpartij helemaal niet zitten. Maar ik deed toch mee, gewoon als 'Koos met zijn goocheldoos.' Ha! Achteraf moest ik toegeven dat dat nergens op sloeg, dus toen hebben ze een jurk voor me geregeld. Zo werd Coco Coquette geboren. En ze bleek een daverend succes te zijn. Hé, dacht ik, dit is hartstikke leuk. Hier ga ik mee door.

Coco is een verlegen huisvrouwje dat af en toe op het podium uit haar bol gaat. Gewoon om mensen te vermaken. Ze is een opgewekt type. Ze is herkenbaar en benaderbaar en staat dicht bij de mensen. Dichterbij dan een dragqueen die helemaal blingbling is. Inspiratie om haar karakter vorm te geven vind ik in mezelf - want Coco is eigenlijk een parodie op Koos - maar ook door goed te kijken naar vrouwen op straat. Vooral in Italië en Spanje kom je mooie types tegen. Huisvrouwen die er net wat meer tiptop uitzien dan hier in Nederland. Met 'big hair' enzo. Ik koop mijn theaterkleding vaak in de uitverkoop, opvallende stukken die blijven hangen. Gewaden waar geen normale vrouw in wil lopen.

Met travestietheater kun je je veel veroorloven. Het is een genre dat veel ruimte biedt. Er kunnen dingen misgaan. Dat verwachten de mensen zelfs. De sfeer is los. Daar voel ik me goed bij. Artiesten en toeschouwers vermengen zich meer. We hebben een script, maar reageren spontaan op dingen die in de zaal gebeuren. Buiten het podium heb ik persoonlijk niets met vrouwenkleding. Hoe eerder ik het weer uit kan trekken hoe beter. Het knelt. Ik ben liever met de liedjes bezig dan met de jurkjes.

Ook in het dagelijkse bestaan neem je rollen op je. Als ik in mijn functie van communicatieadviseur voor de gemeente in een mooi pak een praatje afsteek, ben ik ook deels aan het acteren. Ik speel de rol van gastheer, voorlichter, vertegenwoordiger van het bestuur, enzovoort. Ik zou overigens nooit als Coco op het werk verschijnen. Die werelden wil ik gescheiden houden, hoewel collega's wel eens zeggen: 'Hé Koos, nu ben je net Coco.' Na een dag werken is het heerlijk om langzaam in die andere huid te kruipen. Hoe moe ik ook ben. Ik ga me opmaken - wat ongeveer anderhalf uur duurt - en dan opeens: 'Kijk, daar is ze weer.' Koos is naar de achtergrond verdwenen en Coco heeft volop nieuwe energie om een hele avond het publiek te vermaken.

Mijn carrière bij de Gemeente Amsterdam begon bij de toenmalige Sleepin aan de 's - Gravesandestraat. In het gebouw van het vroegere Sint Elizabeth – gesticht, ooit neergezet voor ongeneeslijk zieken. Ik had toerisme gestudeerd en was dolblij dat ik in een tijd van grote werkloosheid aan de slag kon. Het was hard werken, maar ook één groot feest. De Sleepin was opgezet om jonge toeristen een veilige en goedkope slaapplek in de stad te bieden en zo te voorkomen dat ze in parken en onder bruggen sliepen. Behalve een bed boden we ook informatie over de stad. Vooral over drugs. Ik denk dat die benadering wel goed was, want we hebben daar in al die jaren nooit een drugsdode gehad. En we deden niet alleen aan voorlichting. We hadden zelfs een eigen huisdealer! Jaap heette hij. Met hem voorkwamen we dat de jongeren dubieus spul kochten van dealers die in de buurt van de Sleepin rondzwierven. Het bestaan van Jaap was wel bekend bij de gemeente, maar we mochten het niet aan de grote klok hangen. Je kent het wel: het beroemde gedoogbeleid.

Het is fijn om te werken voor de stad waarin je woont. Dat is ook een van de redenen dat ik na het Sleepin-avontuur bij de gemeente ben gebleven. Toen de Sleepin werd geprivatiseerd en Hotel Arena ervoor in de plaats kwam, was ik betrokken bij de financiële afhandeling daarvan. Vervolgens merkte ik dat ik inmiddels zoveel kennis had over het concern Amsterdam dat het jammer zou zijn om die niet verder in te zetten. Je weet gewoon hoe de zaken in elkaar zitten. Dat is zowel voor je werkgever als voor jezelf heel prettig.

Ik ben niet heel intensief betrokken bij de homobeweging, maar neem er wel deel aan. Ik zit in de organisatie die elke jaar de gemeenteboot verzorgt voor de Canal Parade tijdens Gay Pride. En sinds acht

jaar organiseer ik eenmaal per jaar het Eurosongtravestival. Dat is echt mijn ding. Heerlijk! Ik nodig dan iedereen die ik ken uit om een songfestival lied ten gehore te brengen. Dat kan alles uit de afgelopen 50 jaar zijn. Playback of live, het maakt niet uit. Ik – nou ja, Coco – babbel het aan elkaar en zing een openings- en een slotlied. Het publiek is de jury. En het is elke keer weer een groot succes. Ik ben me ook gaan verdiepen in het echte Eurovisie Songfestival. Ben er inmiddels twee keer naartoe geweest. Met een perskaart, want ik wil er wel met mijn neus bovenop zitten. Bovendien maak ik met een videocamera opnamen voor de lokale gay-tv zender MVS . Het leuke van het evenement is dat het zo internationaal is. Al die landen bij elkaar. Je ziet daar dat muziek echt verbreedert. Hier in Nederland is het songfestival een beetje een camp-, nichtenachtig gebeuren, maar in heel veel landen is het een ernstige zaak.

Coco blijft bestaan tot ze haar van het podium jagen. Ik zal haar niet verlaten. Zolang ik nog inspiratie heb en het publiek blijft komen, ga ik ermee door. Volgens mij kan het ook als je ouder wordt nog prima. Je moet alleen niet proberen om je leeftijd te verbloemen, dan wordt het pathetisch en sneu. Lach om jezelf en behoud je zelfspot! En blijvend succes staat of valt natuurlijk met een goede voorbereiding. Het gaat niet zomaar vanzelf. Niet serieus zijn, moet je serieus organiseren. Losjes grappig zijn, schud je niet zomaar uit je mouw. Ik niet tenminste.

Ga op een terras zitten en je ziet een heel circus aan je voorbijtrekken. Amsterdam is een theater. Met een prachtig decor en een gevarieerd programma. En af en toe is het net een gekkenhuis. Om dat te zien en daar deel van uit te maken, dat vind ik geweldig. Als ik het vertaal naar mijn eigen leven dan houd ik als medewerker van de gemeente achter de schermen het theater in stand, sta ik als Coco op het podium te schitteren en zit ik als burger in de zaal om het allemaal te bekijken en ervan te genieten.